

Најлепше бакине приче

РУЖНО ПАЧЕ

ХАНС КРИСТИЈАН АНДЕРСЕН

Илустрације: Федерика Нучо и Роберта Вотеро

Једног топлог летњег дана у трсци крај језера на фарми лежала је једна патка на јајима. „Једва чекам да се мојих шест пачића излегне!“, радосно је квакала. Убрзо су љуске почеле да крцкају и из јаја је провирило пет слатких жутих главица.

Мама патка је била пресрећна.
Али... само тренутак! Нису били сви на броју!
Највеће јаје у гнезду још увек је било цело.
Мама патка је одложила славље и стрпљиво
наставила да лежи на јајету.

Када је највеће јаје коначно пукло, из њега се појавило велико и ружно сиво паче. Али мами патки то није било важно. „Било да сте лепа или не, ја вас све једнако волим. Идемо сада на пливање. Нека забава почне!“

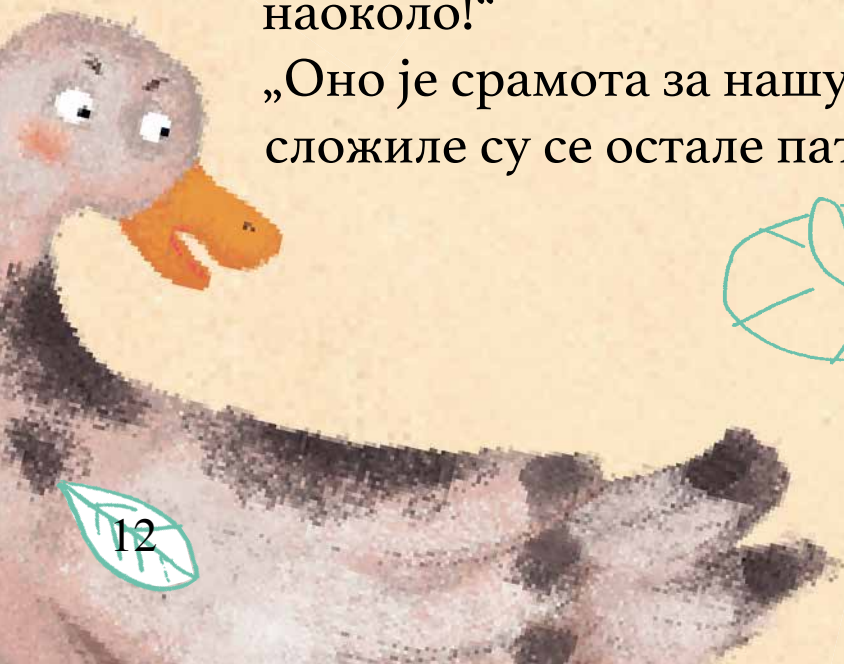
Једно паче одмах је скочило у воду за мајком и почело да весело пљуска наоколо. „Ово су вам тетке“, рекла је мама патка показавши ка паткама које су их посматрале из даљине. „Ква-ква!“, повикаше пачићи углас да их поздраве.

„**К**ако је само ружно оно „последње паче“, добадила је једна тетка патка. „Како се само усуђује да га показује наоколо!“

„Оно је срамота за нашу врсту!“, сложиле су се остале патке.

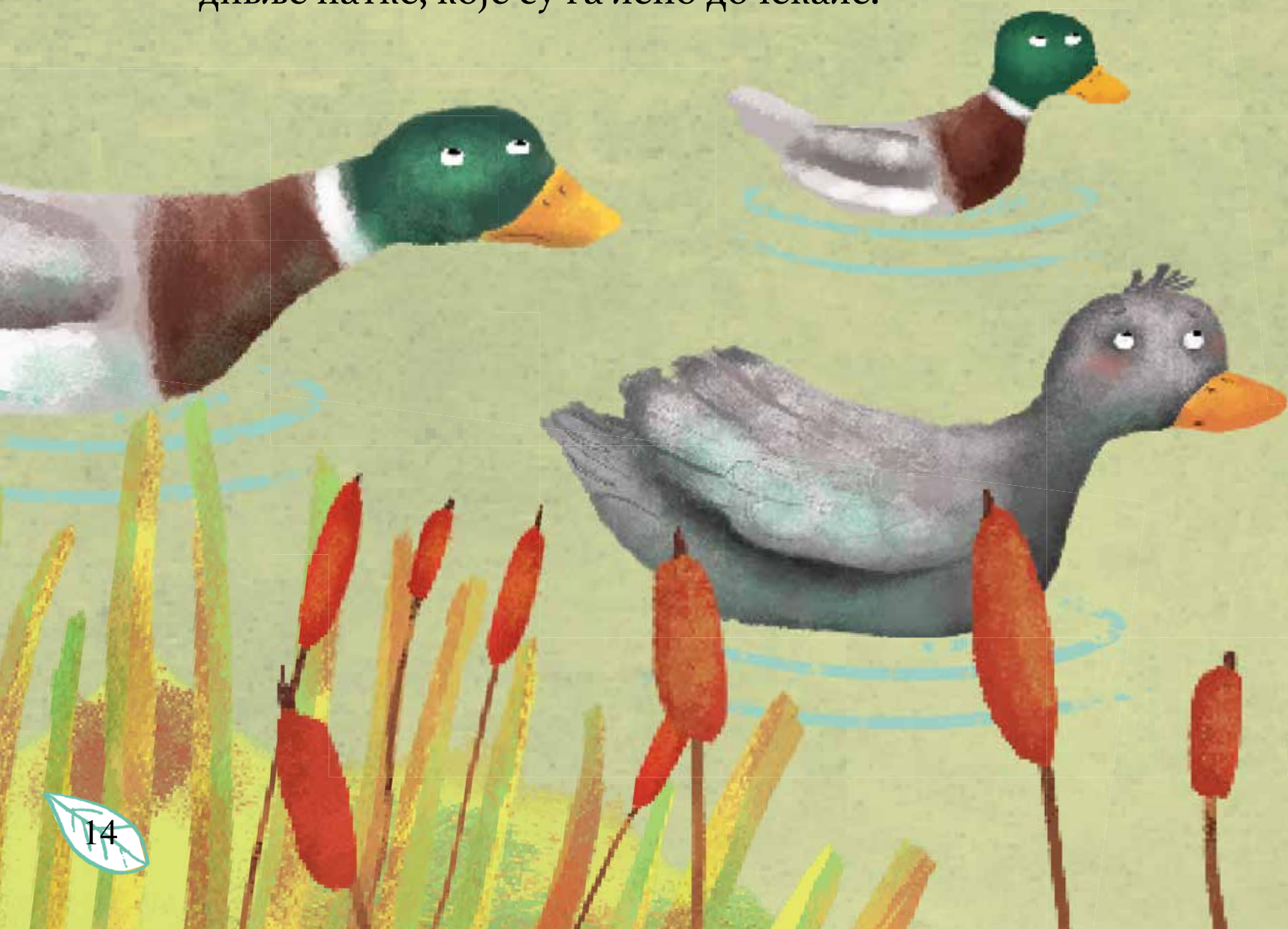

Мама патка пожурила је ка ружном пачету и нежно га помазила кљуном.
„Не базири се на то што причају. Лепота је у оку посматрача. Поноси се на то што си јак и добро пливаш. О лепоти и изгледу немој превише да размишљаш.“

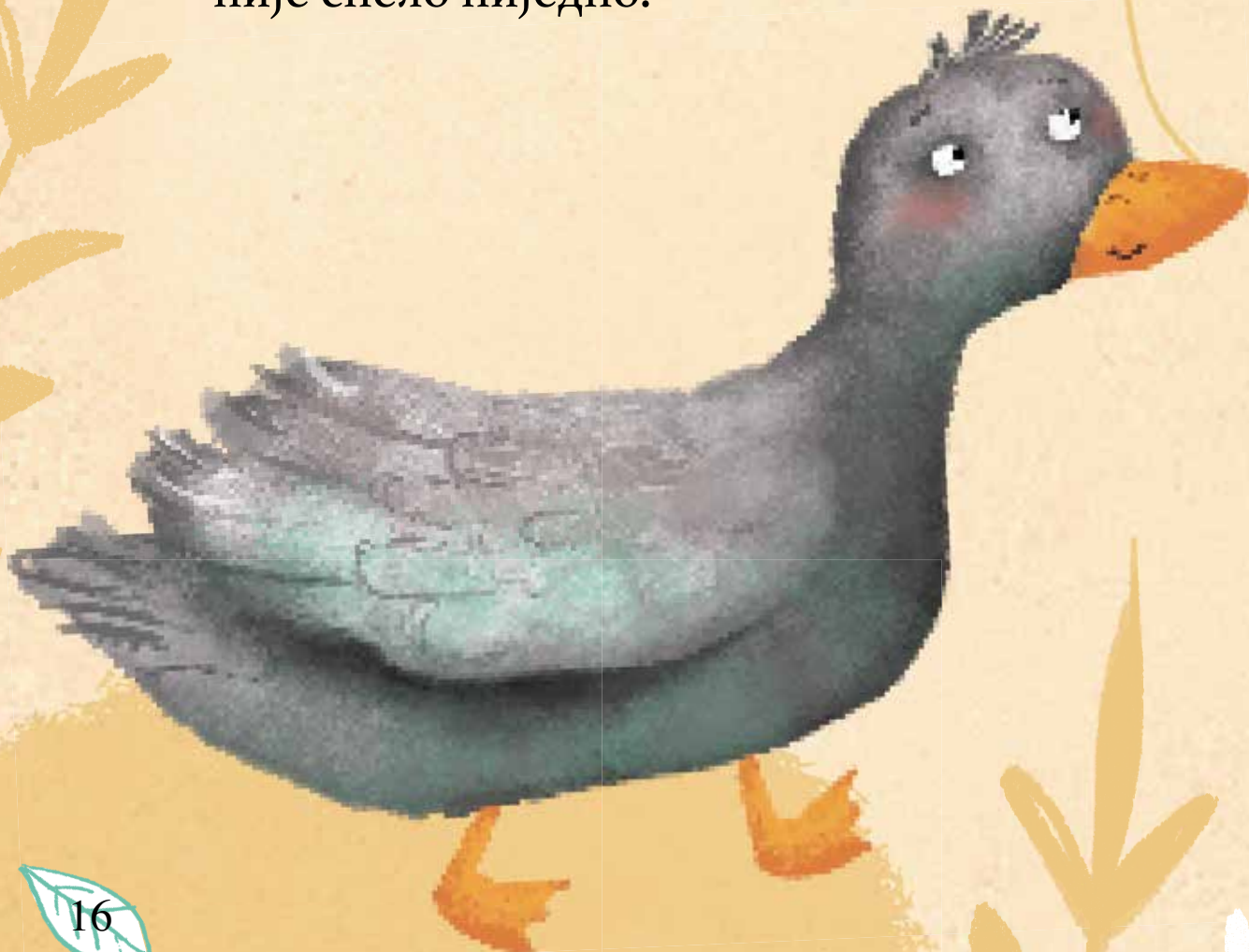
Међутим, животиње на фарми су га стално
исмевале, па је ружно паче, не могавши више
то да поднесе, побегло од куће.
Након дугог лутања наишло је на језеро где су живеле
дивље патке, које су га лепо дочекале.

„Шта се дешава?“, упитало их је паче кад је небом одјекнуо узнемирујући звук. „Ловци пуцају!“, одговориле су у паници. „Сви у заклон!“ О, не! Једно паче не би смело бити на тако опасном месту!

Чим је престала пуцњава, ружно паче је изашло из склоништа и наставило пут. Стигло је до колибе у којој је живела стара жена са мачком и кокошком. Како је старица обожавала пачија јаја, допустила је пачету да се настани у кући, надајући се да ће оно носити јаја. Али прошле су недеље и недеље, а паче није снело ниједно.

Тада су мачка и кокошка почеле да га задиркују.

„Ако ниси лепо и не носиш јаја,
зашто бисмо те хранили!“

Паче је схватило да ни ово није најбоље
место за њега, па је отишло даље.

Стигла је јесен, а са њом и први мраз.
Једног јутра ружно паче је угледало јато
величанствених лабудова, који су летели у топлије
крајеве. Помислило је: „Како би било лепо да могу
и ја с њима!“

Убрзо је дошла и зима, а ружно паче је и даље било само и није имало дом. Дане је проводило пливајући по језеру, које је из дана у дан бивало све хладније. Ружно паче само што се није смрзло када се језеро потпуно заледило. Туда је, срећом, пролазио сељак, који се сажалио и однео га кући.

Коначно је стигло пролеће. Паче је осетило зов дивљине и опростило се од доброг сељака, уз велику захвалност.

Како су му крила сада била велика и снажна, дуго је летело пре него што је стало да се одмори поред језера. Кад се нагнуло да пије воду, видело је свој одраз – уместо ружног сивог пачета угледало је прелепог белог лабуда!

